

řetězového, v kterémžto směru nebyla ostatně vůbec podána zmateční stížnost.

Čís. 913.

Není zostřením trestu smrti, byl-li pachatel, jenž byl již právoplatně odsouzen k trestu smrti, a ohledně něhož podán návrh dle § 341 tr. ř., odsouzen pro čin, po té spáchaný, do žaláře.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1922, Kr II 521/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 7. července 1922, jímž stěžovatel uznán byl vinným nedokonaným zločinem těžkého poškození na těle dle §§ 8 a 153 tr. zák. a přestupkem § 312 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje toliko zmatek dle § 281 čís. 11 tr. ř., shledávajíc odsouzení obviněného, pro vraždu k trestu smrti již odsouzeného, ku trestu žaláře dle § 54 tr. zák. nepřipustným. Než neprávem. Předpisem § 50 tr. zák. vyloučeno jest toliko zostření trestu smrti, tedy toliko zlo trestní, jež vysloveno jest v témže rozsudku neb rozsudku, jenž s rozsudkem smrti vedle § 265 tr. ř. tvoří jediný celek. Zde však jedná se o trestný čin, spáchaný po vynesení rozsudku smrti, jenž již před spácháním činu vešel v moc práva. O nějakém zostření trestu smrti, právoplatně před spácháním trestního činu, o nějž tu jde, uloženého, nemůže býti tedy při pozdějším odsouzení ku trestu na svobodě řeči, to tím méně, an soud nalézací se usnesl, že výkon trestu zůstane prozatím suspendován až do dojití rozhodnutí presidenta republiky.

Čís. 914.

Proti usnesení nalézacího soudu, jímž bylo vráceno provedení zmateční stížnosti k podpisu advokátem, není opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 5. září 1922, Kr I 971/22.)

Do usnesení zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. července 1922, jímž bylo obžalovanému vráceno provedení zmateční stížnosti, by je dal opatřiti podpisem obhájcovým a znovu předložil ve 3 dnech, vznesl obžalovaný stížnost, již Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání odmítl.

Důvody:

Obor působnosti zrušovacího soudu jest vymezen trestním řádem a lze se jeho rozhodnutí dovolávat pouze v případech, zákonem výslovně naznačených. Trestní řád však proti vrácení provedení zmateční stížnosti stěžovateli k podpisu oprávněným obhájcem a k opětovnému předložení ve 3 dnech (§ 1 čís. 3 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878) opravného prostředku neurčil, takže by nejvýše byla a v úvahu

přijetí mohla jen dozorčí stížnost ve smyslu § 15 tr. ř., tuto však na zrušovací soud řídití nelze. Na tom ničeho nemění ani okolnost, že nalézací soud obžalovaného mylně poučil, poněvadž předpis zákona změnit lze jen novým zákonem a nikoliv již mylným soudním poučením.

Čís. 915.

Podvodu dle § 201 písm. c) tr. zák. dopouští se i ten, kdo věc jiným nalezenou ukrývá nebo na sebe převede, věda, že jde o věc nalezenou.

(Rozh. ze dne 7. září 1922, Kr I 303/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 15. února 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podvodu dle § 461 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. nedoličuje stížnost ve všech směrech po zákonu. Jsa povahy hmotněprávní, předpokládá tento důvod, by se stěžovatel omezil při jeho provádění jen na úvahy právní, by opíral tyto jen o skutkový děj nalézacím soudem zjištěný a nastoupil důkaz, že na děj ten použito bylo zákona nesprávně. Podle této zásady se však stížnost zcela neřídí. Trvá při tvrzení, že jak obžalovaný, tak i jeho manželka považovali rouru za bezcennou a pohozenou, kteroužto obranu však nalézací soud neshledal správnou a nelze proto na ni při právním posouzení věci budovati. Za námitku právního rázu lze považovati toliko obranu, že, i kdyby přivlastněním si roury byl býval spáchán čin trestný, spáchala by jej prý pouze manželka obžalovaného, jež nalezenou rouru domů přinesla. Stížnost je na omylu. Neboť podvodu podle § 197 tr. zák. a 201 c) a 461 tr. zák. dopouští se i ten, kdo věc jiným nalezenou ukrývá nebo na sebe převede. Lpíť povaha věci jako předmětu nalezeného na tomto předmětu a ustanovení § 201 c) tr. zák.: »Kdo«, zní zcela všeobecně, takže nutno ho užítí nejen na toho, kdo bezprostředně věc našel, nýbrž také na ony osoby, do jejichž rukou věc nalezená po té se dostane a které ji, znajíce její původ, vědomě ukrývají a si přivlastní. O obžalovaném zjišťuje pak rozsudek jednak, že věděl, že roura je nalezená, jednak uvádí, že ji rozsekal, chtěje ji použítí při stavbě chlívice, tudíž s ní tak nakládal jako se svým majetkem, čímž je zákonný znak přivlastnění úplně opodstatněn. Namítá-li stížnost, že trestnost jednání obžalovaného je vyloučena též proto, že přivlastnění si roury stalo se počátkem roku 1918, kdy byl pouze jako voják doma na dovolené, nelze jí ani tu dáti za pravdu. Stížnost má tu patrně na mysli nepřislušnost nalézacího soudu jakožto soudu občanského k rozhodování o trestném činu obžalovaného, spáchaném v době, kdy obžalovaný jako voják podléhal pravomoci soudů vojenských. Než stížnost přezírá, že ukrývání nalezené věci zakládá delikt trvalý, na kterém osoby třetí mohou míti tak dlouho účast, až ukrývání to dosáhlo svého konce. Jisto pak je, že obžalovaný i po navrácení se do poměru občanského rouru ukrýval a s ní jako se svou věcí nakládal.